

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽi/1/2012
Identifikačné číslo spisu:	7010234318
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:7010234318.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu N., bytom T., zastúpeného JUDr. Františkom Buhlom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie v Košiciach, Šoltésovej 5, proti žalovanému Starostovi Obce Moravany, Obecný úrad Moravany 98, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Váľo & Partners, s. r. o., so sídlom v Prešove, Konštantínova 3, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 187/2010 z 29. júla 2010, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/19761/2010-136 zo 26. januára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/19761/2010-136 zo dňa 26. januára 2012 p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 134,79 eura na účet JUDr. Františka Buhlu, advokáta v Košiciach, do troch dní.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. 187/2010 z 29. júla 2010, ako aj rozhodnutie Obce Moravany č. 159/2010 z 09. júla 2010 a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

Takto krajský súd rozhodol na základe žaloby, ktorou žalobca žiadal, aby súd vyššie uvedené rozhodnutia ktorým bolo odmietnuté poskytnutie požadovanej informácie, zrušil z dôvodu, že sú nezákonné.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo zistení, že žalobca dňa 27. novembra 2009 podľa zákona č. 201/2000 zo 17. mája 2000 o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“ alebo „zákon o slobode informácií“) požiadal Obec Moravany o poskytnutie informácie - fotokópie dokladov projektovej dokumentácie týkajúcej sa uzatvorenia a rekultivácie skládky v obci Moravany. Obec Moravany majú za to, že poskytnutie informácie je

neprípustné, pretože údajne požadovaná informácia spadá pod ochranu autorského práva, rozhodnutím z 09. júla 2010 č. 159/2010 požadovanú informáciu odmietla poskytnúť.

Žalobca sa domnieva, že požadované informácie nie sú chránené autorským zákonom o ochrane duševného vlastníctva, pričom požadovanou informáciu bolo vytvorenie fotokópie dokladov projektovej dokumentácie týkajúcej sa uzatvorenia a rekultivácie skládky v obci a výkaz výmer k nej prislúchajúci. Investorom projektu bola Obec Moravany, ako je to zrejmé zo samotného projektu, a preto je potrebné uvedenú dokumentáciu v plnom rozsahu považovať za jej majetok. Žalovaný dal vypracovať projektovú dokumentáciu, ktorú hradil z majetku obce a je majiteľom predmetnej dokumentácie a táto je aj súčasťou administratívneho spisu.

Žalovaný rozhodnutím z 29. júla 2010 zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie prvostupňového samosprávneho orgánu potvrdil, pričom uviedol, že projektová dokumentácia pozostáva zo 48 strán formátu A4 a 1 listu formátu A3 a obec nemá také kopírovanie zariadenie, ktoré by bolo schopné projektovú dokumentáciu skopírovať, z toho dôvodu žalovaný žalobcovi navrhol iný spôsob sprístupnenia informácie ktorý však žalobca odmietol.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám sú osobami povinnými sprístupňovať informácie štátne orgány, obce, VUC, ako aj iné právnické osoby, ktorým zákon udeľuje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti. Každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu, alebo záujmu na ktorý sa informácia požaduje. Žalovaný o žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie rozhodol až potom ako mu bolo doručené upozornenie prokurátora Okresnej prokuratúry v Michalovciach z 08. júna 2010 č. Pd 22/10-12. Obec Moravany odmietla sprístupniť informáciu z dôvodu, že požadovaná informácia spadá pod ochranu duševného vlastníctva. Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že Obec Moravany uznesením č. 16/2004 schválil rekultiváciu skládky Kamenčík v Obci Moravany. Zo žiadosti je zrejmé, že obec do projektu investovala aj vlastné prostriedky. Investorom projektu „uzavretie rekultivácie a skládky odpadov v Obci Moravany“ bola Obec Moravany čo je zrejmé aj zo samotného projektu, a preto je táto projektová dokumentácia jej majetkom.

Vychádzajúc z ustanovenia § 7 ods. 3 písm. b/ zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „autorský zákon“) krajský súd dospel k záveru, že nakoľko Obec Moravany uznesením obecného zastupiteľstva schválila rekultiváciu skládky, rozhodla o využití územia pre parcelu 2114 v k. ú. Moravany na skládku, dala vypracovať projektovú dokumentáciu, ktorú hradila z majetku obce, je aj majiteľom predmetnej dokumentácie. Poukázaním na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 23S/17/2002 dospel Krajský súd v Košiciach k záveru, že projektová dokumentácia nemôže byť predmetom ochrany autorského práva v zmysle § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám, keďže projektová dokumentácia je aj súčasťou administratívneho spisu. Krajský súd uviedol, že v danom prípade, keď žalobca odmietol návrh na oboznámenie sa s informáciami na obecnom úrade, nič nebránilo žalovanému v súlade s ustanovením § 14 ods. 5 zákona o slobodnom prístupe k informáciám oznámiť žalobcovi ako žiadateľovi informácie predpokladanú výšku úhrady za sprístupnenie informácie formou požadovanou v žiadosti.

Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a úspešnému žalobcovi priznal právo na ich náhradu.

Proti tomuto rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobu žalobcu zamietol. V odvolaní predovšetkým argumentoval tým, že krajský súd mal v prvom rade posúdiť fakt, či žaloba bola podaná v zákonnej lehote. Žalovaný tvrdil, že žaloba bola podaná oneskorene, nakoľko zákonná lehota na uplatnenie príslušnej žaloby začínala plynúť od podania prvej žiadosti o poskytnutí informácie a táto sa nepredlžuje o ďalšie podanie kritizujúce nečinnosť tohto orgánu. Preto žalobca nemal čakať na administratívne rozhodnutie žalovaného, ale žalobu mal podať v zákonnej lehote ihneď potom keď kvalifikovane

nereagoval na jeho prvú žiadosť o poskytnutie informácie a mal použiť inštitút fiktívneho rozhodnutia tak ako ustanovuje § 18 ods. 3 zákona o slobode informácií.

Ďalej žalovaný namietal, že žalobca vo svojej žiadosti neuviedol, z akého dôvodu požaduje informáciu a v ako rozsahu ju požaduje. Žalovaný žalobcovi vytýkal aj skutočnosť, že ako žiadateľ informácie neakceptoval ponuku žalovaného, aby sa dostavil osobne na obecny úrad kde by mu bola poskytnutá požadovaná informácia. Argumentoval tým, že v rámci ustanovenia § 14 ods. 1 zákona o slobode informácií je na prvom mieste uvedený spôsob sprístupnenia informácie ústnou formou. Vo svojom odvolaní žalovaný tvrdí, že súd zle vyhodnotil otázku, či je sprístupnenie celej projektovej dokumentácie porušením autorského práva. Rovnako namietal, že prvostupňový súd nepresvedčivo a nedostatočne odôvodnil napadnutý rozsudok a tvrdí, že jedným dôvodov pochybenia súdu je aj skutočnosť, že prvostupňový súd odmietol na pojednávaní vypočúť účastníkov konania, ktorým by sa jednoznačne potvrdilo, že sa zo strany žalobcu jedná o šikanovanie.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca písomným vyjadrením zo dňa 03. apríla 2012. Uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach a k tvrdeniu žalovaného, že súd nesprávne právne a skutkovo posúdil vec zaujal stanovisko, že všetky úkony ako aj zistenia súdu boli v súlade so zákonom a k tvrdeniu, že žaloba nebola podaná v zákonnej lehote uvádza, že žaloba bola podaná v rámci zákonnej dvojmesačnej lehoty od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v prvom stupni. Žalobca podal žalobu dňa 30. septembra 2010 pričom rozhodnutie mu bolo doručené dňa 03. augusta 2010 čo dokazuje dodržanie dvojmesačnej lehoty.

K rozporu žalovaného ktorý sa týka dôvodu pre ktorý súd neakceptoval ponuku žalovaného na sprístupnenie informácie ústnou formou žalobca uviedol, že predmetom sporu nie je otázka akou formou alebo akým spôsobom sa skutočné informácie poskytnú, ale predmetom je samotné odmietnutie ich poskytnutia. Žalobca vo svojom vyjadrení v odvolaní ďalej tvrdil, že súd nie je povinný vypracúvať akúkoľvek právnu analýzu o tom, či „ofotenie“ celej projektovej dokumentácie je alebo nie je porušením autorského práva. Poukázal pritom na odôvodnenie rozsudku a rovnako aj na argumentáciu prokurátora v rámci protestu prokurátora s tým, že žalovanému by malo byť z vyššie uvedeného zrejmé, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol a že „ofotenie“ celej projektovej dokumentácie nie je porušením autorského práva. K tvrdeniu, že súd nedostatočne odôvodnil napadnutý rozsudok žalobca uviedol, že je právom žalovaného uviesť takéto tvrdenie, ale žalobca nesúhlasí s týmto tvrdením a uvádza, že nález Ústavného súdu o ktorý sa žalovaný opiera nie je možné subsumovať pod toto konkrétne napadnuté rozhodnutie.

Žalobca preto na základe svojho vyjadrenia navrhol odvolaciemu súdu, aby v súlade s ustanovením § 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 219 ods. 1 OSP rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26. januára 2012 ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 221 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy s ktorými sa zakladajú menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípade ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dost' skutkových podkladov pri vydaní rozhodnutia čím zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s

účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako i procesnoprávnymi predpismi. Zákon o rozhodnutiach správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Vrámi správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietanú v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Po oboznámení sa s obsahom administratívneho ako aj súdneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal zhodne s krajským súdom za zistené, že Obec Moravany uznesením č. 16/2004 schválila rekultiváciu skládka Kamenčik v obci Moravany. Na realizáciu projektu požiadala dotáciu od Ministerstva životného prostredia SR. Zo žiadosti je zrejmé, že obec do projektu investovala vlastné prostriedky. Na tento projekt bolo dňa 04. januára 2005 Obcou Trhovište vydané rozhodnutie o využití územia pre parcelu č. 2114, k. ú. Moravany. Enviromentálny fond listom zo dňa 13. októbra 2009 adresovaný žalobcovi oznámil, že projektová dokumentácia je majetkom žiadateľa, t. j. obce a jej vypracovanie bolo financované s enviromentálneho fondu. Investorom projektu uzavretia rekultivácie skládky odpadov Obci Moravany bola Obec Moravany čo je zrejmé aj zo samotného projektu, a preto je jej majetkom. Žalobca požiadal žalovaného dňa 27. novembra 2009 o poskytnutie informácie, a to fotokópiu dokladov projektovej dokumentácie, uzatvorenia rekultivácie skládky a výkazu výmer projektu prislúchajúc. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že ide o rozsiahli materiál na ktorý obec nemá technické zariadenie a na jeho odkopírovanie a spôsobu vo forme odkopírovania by znamenal pre nich nepríjemné náklady. Žalobca návrh, že oboznámiť sa s projektovou dokumentáciou môže na obecnom úrade a robiť si z neho výpisy a odpisy vlastnými prostriedkami neakceptoval. Obec Moravany o žiadosti žalobcu rozhodla až po upozornení Okresného prokurátora v Michalovciach z 08. júna 2010, č. Pd 22/10-12 a rozhodnutím č. 159/2010 z 09. júla 2010 odmietla žiadosť žalobcu o sprístupnenie informácii podľa § 11 ods. 1 písm. e/ zákona č. 221/2002 Z. z. z dôvodu, že požadovaný prístup k informácii je neprípustný lebo požadovaná informácia spadá pod ochranu duševného vlastníctva upraveného autorským zákonom. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie a starosta Obce Moravany rozhodnutím z 29. júla 2010 č. 187/2010 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obecného úradu Moravany. Odôvodnenie rozhodnutia poukázal na dôvody rozhodnutia Obce Moravany a navyše uviedol, že žalobca mal možnosť na základe písomnej výzvy obecného úradu na obecnom úrade sa osobne oboznámiť s obsahom požadovanej projektovej dokumentácie čo odmietol akcept. Projektová dokumentácia je rozsiahli písomný materiál na ktorý obecný úrad nemá technické zariadenie na odkopírovanie a požadované odkopírovanie projektovej dokumentácie by znamenalo len neprimerané náklady. Zároveň v rozhodnutí uviedol aj to, že si žalobca musí zabezpečiť súhlas autora projektovej dokumentácie, aby mu bolo možné poskytnúť odkopírovanú projektovú dokumentáciu.

Podľa § 14 zákona o slobode informácií žiadosť možno podať písomne, ústne, faxom, elektronickou poštou vykonateľným spôsobom. V žiadosti sa musí okrem iného uviesť aj ktorých informácii sa žiadosť týka a aký spôsob sprístupnenia informácie žiadateľ navrhuje. Na žiadosť povinná osoba písomne potvrdí podanie žiadosti a oznámi predpokladanú výšku úhrady za sprístupnenie informácie.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o slobode informácií, informácie sa sprístupňujú najmä ústne nahliadnutím do spisu vrátane možnosti vyhotoviť si odpis alebo výpis, odkopírovaním si informácii na technický nosič dát, sprístupnením kópii predloh požadovanými informáciami telefonicky, faxom, poštou, elektornickou poštou. Ak informácie nemožno sprístupniť spôsobom určeným žiadateľom dohodne povinná osoba so žiadateľom iný obsah sprístupnenia informácie.

Podľa § 18 ods. 3 zákona o slobode informácií informáciách ak povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie, či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila predpokladá sa, že vydala rozhodnutie ktorým odmietla poskytnúť informáciu. Za deň doručenia rozhodnutia sa v tomto prípade považuje tretí deň od uplynutia lehoty na vybavenie žiadosti (§17).

Podľa § 7 ods. 3 písm. b/ autorského zákona ochrana podľa tohto zákona sa nevzťahuje na text

právneho predpisu, úradné rozhodnutie, verejnú listinu, verejne prístupný register, úradný spis, slovenskú technickú normu vrátane ich prípravnej dokumentácie a prekladu, denné správy a prejavy prednesené pri prerokúvaní vecí verejných na súhrnné vydanie týchto prejavov a na ich zaradenie do zborníka je potrebný súhlas toho, kto ich predniesol.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) územnoplánovacie dokumenty obstarávajú orgány územného plánovania. Orgány územného plánovania sú obce.

Podľa § 11 ods. 4 písm. c/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov schvaľuje obec územný plán obce.

Podľa § 26 stavebného zákona územné plány obcí a zón schvaľuje obec.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníka známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

K námietke žalovaného, že žalobca podal žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu samosprávy neskoro, nakoľko tento orgán nereagoval na jeho žiadosť o poskytnutie informácie a nastala fikcia negatívneho rozhodnutia, od uplynutia lehoty na podanie informácie, pričom je potrebné lehotu na podanie žaloby počítat' už od vzniku tejto skutočnosti, najvyšší súd uvádza, že právna teória charakterizuje inštitút fikcie rozhodnutia ako nástroj na eliminovanie negatívnych dôsledkov nečinnosti správnych orgánov, a preto vychádza z princípu, že ak uplynula zákonom ustanovená lehota a správny orgán bol nečinný má sa zato, že účastníkovi konania sa nevyhovelo. Avšak použitie tohto inštitútu prichádza do úvahy iba v prípade úplnej nečinnosti správneho orgánu, v opačnom prípade by striktné použitie fikcie vydania rozhodnutia len v závislosti od splnenia podmienky márneho uplynutia lehoty na vydanie rozhodnutia spôsobovalo nezákonnosť takéhoto pozitívneho rozhodnutia v prípade keď správny orgán odstraňuje vady podania, vykonáva dôkazy, zabezpečuje podklady pre vykonanie rozhodnutia, ktoré má vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a vykonaného dokazovania. O tom, že správny orgán nebol vo veci úplne nečinný svedčí najmä skutočnosť, že vo veci vydal rozhodnutie, a to aj napriek tomu, že nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote. V prípade, že vo veci správny orgán vydá aj po uplynutí zákonom stanovenej lehoty rozhodnutie a účastník správneho konania nevyužije možnosť napadnutia fiktívneho rozhodnutia nie je možné odobrať účastníkovi konania možnosť podania opravného prostriedku proti rozhodnutiu, ktorým sa rozhodlo o jeho práve, pričom treba vychádzať z princípu legitímneho očakávania účastníkov konania na vydanie zákonného rozhodnutia, ktoré na základe odôvodnenia poskytuje účastníkovi konania možnosť ďalšieho kvalifikovaného postupu v správnom konaní keď zákon v prípade negatívneho rozhodnutia umožňuje účastníkovi konania podať opravný prostriedok v ktorom môže reagovať na dôvody nevyhovenia uvedené v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu.

K námietke žalovaného, že žalobca neuviedol vo svojej žiadosti z akého dôvodu požaduje informáciu a v akom rozsahu ju požaduje, po oboznámení sa s administratívnym spisom najvyšší súd poukazuje na to, že rozsah stanovený v žiadosti o poskytnutie informácie žalobcom bol dostatočne vymedzený a zrozumiteľný bol v súlade so zákonom a ďalej na to, že podľa § 3 ods. 3 zákona o prístupe k informáciám informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu pre

ktorý sa informácie požaduje, takže táto námietka žalovaného je absolútne irelevantná.

Tak isto treba poukázať na skutočnosť, že zákon neukladá žiadateľovi informácie povinnosť oboznámiť sa s projektovou dokumentáciou na obecnom úrade a robiť z nej odpisy a výpisy vlastnými prostriedkami, a preto ak žalobca nesúhlasil s navrhnutým poskytnutím informácii povinnou osobou, a to nahliadnutiu na obecnom úrade do projektovej dokumentácii nič nebráni oznámiť v súlade s ustanovením § 14 ods. 5 zákona o informáciách žalobcovi predpokladanú výšku úhrady za sprístupnenie informácii formou ktorou žiadal, a to vyhotovením fotokópii z dôvodu, že na takýto spôsob sprístupnenia informácie žalovaný nie je technicky vybavený.

Vzhľadom na to, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti a dôkazy s ktorými by sa nebol vyporiadal už krajský súd, a ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, Najvyšší súd Slovenskej republiky súd tiež viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP) rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil. Pritom ako je už uvedené vyššie sa stotožnil správnym posúdením a odôvodnením rozhodnutia krajského súdu.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 OSP a priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 134,79 eura za jeden úkon právnej služby (podanie vyjadrenia na odvolanie 03. apríla 2012) a 127,16 eura plus 1 x režijný paušál a 7,63 eura podľa § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. b/, a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Náhradu trov celého konania je žalovaný povinný zaplatiť na účet JUDr. Františka Buhlu advokáta v Košiciach do troch dní v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.